

Kapittel 4 Hippies

Villi var tidlig oppe for en gangs skyld. Han stod på et øvre dekk og kikket utover det københavnske havneområdet mens fergen seilte utover. På et lavere dekk gjenkjente han to piker som snakket sammen. Han husket dem fordi de var kledd som noen hippier fra '70 tallet. Det er da noe besynderlig, tenkte han. Sist gang trodde han at de skulle til et karneval eller noe. Men det var visst deres klesstil, til tross for at det for lengst var gått av mote. Hvis hensikten var å få oppmerksomhet, så var det vellykket. Den ene kikket tilfeldigvis i hans retning. Så sa hun noe til den andre som også så han. Nåh, det var da ikke meningen å fremstille seg som en stalker, tenkte Villi. Han snudde seg for å forlate stedet.

Fin utsikt, sa en ukjent mann. Først ville han ignorere og forlate. Men så husket han sitt eget løfte om å bli mere sosial i forhåpning om å finne ut litt mere om sin situasjon. Tja, like fin som alltid, svarte Villi. Ja, det er utrolig som danskene bygger ut Nordhavn. Den er nesten ikke til å kjenne igjen fra den ene reisen til den andre. Nåvel, det kommer an på hvor ofte en reiser. Du reiser kanskje ofte med denne båten. Pendler du? Villi humret, for han visste ærlig talt ikke hvordan han skulle svare. Det blir en god del turer, ja, repliserte han. Mannen så på Villi og funderte. Jeg heter Jens, sa han og strakte ut hånden. Villi her svarte han med et håndtrykk. Så kjente han noen merkelige fingerbevegelser i sin hånd. Var det noe signal eller bare noe spontant? Jens så hans fundering og trakk tilbake hånden sin.

Det var stille en stund før Jens fortsatte, det er da også en fin utsikt til dekket der nede. Villi så at pikene fremdeles satt på benken og snakket. Vel, ja, litt ute av mote kanskje, men sikkert noen fine personer. Jens klødde seg i sitt korte skjegg og spurte. Du er kanskje på utkikk etter noe selskap? Som så mange andre, mener jeg. Nei. Villi fremsto litt nølende. De er to, vi er to. Hvorfor ikke? Villi mumlet, hva så om jeg er gift? Du har da ingen ring på deg. Har du tatt den av for turen, kanskje, spurte Jens og humret. Villi gadd ikke å svare. Det angikk ikke ham. Han fikk en følelse av at personen var noe helt annet enn han prøvde å fremstille. Det kan ikke bety noe annet enn trøbbel. Dessuten, det samme gjaldt inntrykket av de piker. De var utkledd av en grunn – og det virket ikke særlig ærlig. Takk for snakken og ha en god tur, sa Villi i det han forlot Jens.

Et par timer senere gikk Villi til dansebaren med det store panorama vinduet. Som så mange andre trakk han ditt bare for å sitte i en stol og skue fremover. Han var fokusert på utsikten og la ikke spesielt merke til noen andre. Men det tok hans oppmerksomhet at en kelner ble utskjelt. Det var tydelig at han forventet en bestilling for den gode plass passasjerene tok. Med nærmere øyensyn gjenkjente han klærne til de to hippie-aktige piker. Det var visst betalingsproblem for dem – som Villi ikke hadde. Hvorfor ikke, tenkte han og gikk over til deres bord. De er med meg, løy han til kelneren. Jeg betaler, så hva vil dere ha? De bestilte noe festlig på den andre siden av hans preferanser. En stor øl til meg over der, la Villi til. Går du? Hvorfor? Pikene så forundret på han. Jeg foretrekker mitt eget selskap, prøvde Villi. Du har betalt for vårt selskap, så skal du i det minste la oss få en sjanse, - ikke sant? Vel, når dere sier det på den måten, så han satte seg i den ledige stolen. De sa intet til hverandre, mens de bare lot synet synke inn i en lang stund.

Villi bestilte enda en øl og pikene ble glad for sin tilleggsbestilling. Kelneren møtte Villis blick med kritiske øyenbryn og rynket demonstrativt på nesen. Villi nikket i forståelse at pikene luktet litt for mye for den fine salen. Såh, sa den ene piken. Du vil ha en time mere? Skal vi prøve med snakk denne gang? Isen var brutt. Hva heter du? Villi. Pikene presenterte seg som Gunn og Ine. Gunn var visst den litt eldre ekstroverte og Ine den yngre introverte. Så får vel jeg begynne med noe småsnakk, sa Gunn. Uten å bli for personlig, la hun til. Det var stille en stund mere.

Kjenner du godt til København? Er du der ofte? Gunn var visst vant til å få i gang snakken. Ja, det kan man jo godt si. Villi tenkte at han nok heller ikke burde gå i detaljer om sin reisevirksomhet, siden det antagelig førte til misforståelser og spekulasjoner. Du er kanskje en pendler til FN-byen, ambassaden eller en stor virksomhet? Nei, ikke akkurat det, svarte Villi og tenkte, Gunn fisker. Hva med dere, parerte han. Vi? Vi har besøkt Ines bestemor på Amager. En riktig søt gammel dame, la hun til og Ines øyne lyste litt. Amager er jo en virkelig stor øy med flyplassen, broen, Øresund og mye mere. Hvor på Amager, om jeg kan spørre? Ine stakk seg litt frem og sa, hun bor ved den norske kolonien med Norges hus og Sjømannskirken. et riktig hyggelig område med vannet i nærheten.

Det blir vel rett ved SAS hotellet, SSI og Christiania? Villi så at spørsmålet ga et rykk i pikene. Det ble stille en stund mens skipet seilte videre forbi Helsingør. Gunn brøt stillheten. Vet du at en hovedattraksjon på Kronborg er Shakespeare skuespill Hamlet? Det er litt forunderlig, fordi det mest kjente sitatet sier at det er noe råttent i den danske stat. Ine fniste og kikket opp med et smil. Gunn møtte blikket til Villi. man skulle tro det er noe sant i det, siden et så viktig sted får gjenta budskapet så ofte og tydelig.

Det ante Villi at pikene var i et problem de ikke kunne snakke om. Han kjente odøren og tenkte på kelnerens signal. Har dere ikke sjekket inn enda, spurte han. Gunn trakk på det. Vi har en lugar i nederste dekk. Det er bare et problem, la hun til og kikket på Villi. Ine har klaustrofobi. Ine reagerte som om det var flaut og ikke skulle nevnes. Villi droppet spørsmål om hvorfor de ikke oppgraderte lugaren, siden de tydeligvis ikke hadde penger til det. Villi tenkte grundig over den åpenbare løsningen at de kunne bruke hans lugar. Han ønsket ikke at det skulle misforståes til noe grovt. Dessuten kunne det være at noen så han gå dit med dem og rapporterte det. Så var det kun en dristig og risikabel løsning.

Hør her, sa Villi og holdt frem sin lugar nøkkel. Vi kan bytte. Begge pikene ble øyensynlig overasket og forvirret. De leste hverandres kroppsspråk og hvisket i iver. Denne lugar er på topp dekket, enda høyere enn her. Med utsikt la han til. Hvorfor vil du det, spurte Ine mistroisk. Han la sin nøkkel frem på bordet. Jeg har ikke noe imot en forandring. Det er rett kjedelig her i lengden. For meg blir det en litt spennende avveksling. Og helt ærlig, jeg tror det blir en ubehagelig reise med deres fastlåste situasjon. Gunn så fremdeles litt skeptisk på han. Men hun la deres nøkkel på bordet. Villi holdt fremdeles en finger over sin nøkkel. Men det er en betingelse. Pikene ble oppgitt som om de visste hva de ble nødt til. Så sa Villi alvorlig. Jeg skal overhode ikke få noen problem med besetningen. Er vi enige? Pikene lyste opp igjen. Så slapp han sin egen nøkkel og tok deres.

Det frydet Villi å se pikene hviske til hverandre i ivrig hengivenhet. Villi kalte ikke på kelneren igjen for han tok signalet fra sist gang. Det var heller ikke nødvendig med mere drikke. Så dreide hvisken seg visst over til noe seriøst. De kikket over til han. Han så spørrende tilbake. Det er en ting du bør vite, sa Ine lavt. Hun ventet litt og fortsatte. Den mannen du sto sammen med tidligere er ikke hva du tror. Villi tenkte, hva jeg tror? Det var da tydelig en såkalt rocker fra et mc miljø. En livsnyter som levet opp til Ian Dury's sang 'Sex & drugs & rock & roll'. Pikene hadde sikkert god grunn til å være forsiktige, men hvorfor meg? Ine ventet til hun var sikker på at Villi ville lytte. Så sa hun - han er politimann.

Gunn tok hans nøkkel mens Ines ord sank inn. Det kunne jo være han ble mistenksom og trakk tilbudet tilbake. Så skal det bli godt med en varm dusj, ikke sant? Ine smilte tilbake. Det er ikke alltid så hygienisk der på Amager, la hun forklarende til. Villi ga ingen mine som kunne tyde på fordømmelse eller anger. Ha et riktig godt seilas. Og forresten la han til. Lugaren er 'alt inklusivt' så dere må gjerne bestille hva dere vil. Noe annet ville være bortkastet, ikke sant? Villi så Ines øyne ble

fuktige før hun skjulte ansiktet og ilte ut. Ine hastet etter. Villi sukket. Jeg gidder i hvert fall ikke å gå til deres lugar enda. Dette kan bli en lang natt. Han vinket på kelneren og fikk tre snaps og en øl.

Villi våknet at det banket lett på døren. Det må ha foregått en stund siden den ble åpnet før han fikk gryntet, kom inn. Mik lukket døren bak seg og ventet til Villi satte seg opp på sengekanten. Har du byttet lugar? Hvorfor? Villi var fremdeles ikke helt bevisst. Han åpnet en ølboks og drakk det hele i en slurk. Han harket og kremtet. Kelneren antydte at de behøvde en dusj. Mik ventet. Den ene har klaustrofobi og kan ikke være her nede. Det demret for Mik.

Jeg tror også at det er best for båten, fortsatte Villi, at de får den forpleining de fortjener. Fortjener? Vel, jeg vet ikke. Men jeg fikk et klart inntrykk at det er to piker med gode hensikter som har havnet i en felle. En felle? Du vet da godt om alt om alle behov og fristelser som fremdeles skjer i Nordens hovedstad. Jeg vet jeg tok en risiko, men uansett tror jeg dette er bedre enn alternativer. Det så ut som om en hurtig kost-nytte-kalkyle for igjennom Mik sitt hode. Han nikket svakt og sa Ok. Ok? Så de får ikke noe problem med det? Mik måtte smile svakt og riste sakte på hodet. Du er så han ventet litt og omformulerte, pass på deg selv, ikke sant?

Villi var groggy. En frisk dusj og det rene tøy fra souvenir butikken ga en følelse av velvære. Øynene i speilet viste fremdeles litt tretthet. Han passerte mange lugarer hvor det tydelig var fest på gang. Er man her nede, så har man heller ikke råd til de restauranter og barer. Så blir det da også til at en pengelens kan, etter gjentatte fristelser og tilbud, selge mere enn den ville før det hele startet. All den snakk om nye og ukjente stoffer hadde antagelig noe sant i seg. Selv inntreden av Østens eldgamle euforiske, psykotiske og energiske stoffer ble overflommet ved tabubelagt naivitet. Det var bare ikke noe å gjøre. Rød Mafia umyndiggjorde bryssomme foreldre - en for en. Som om det var en krigstaktikk. Villi selv ble på et tidspunkt umyndiggjort, men valgte en lovlig selvmedisinering.

Av ren vane satte Villi seg på en barkrakk i pianobaren. Av vane, bestilte han det sedvanlig og lyttet til pianisten. Han visste det ikke, men fikk noen ganger inntrykk av at noen sanger var som om de angikk han. Alle her tenkte nok tilsvarende. Spillelisten var nok nøye utvalgt etter store sosiale markedsundersøkelser. Man visste godt hvordan gjestene er og hvorfor de kommer nettopp hit. Villi sukket over enda en avsløring av sin egen psyke. Men det var da noe ekstraordinær med den sangerinne som dukket opp. Hun sang Blondie sin pianoversjon av Relax. Det ga en helt annen mening enn versjonen til Frankie Goes to Hollywood.

Men allikevel, Ine var tydeligvis avhengig av noe medisin. Antagelig var det samme skjebne som de tusener før henne. En medisinal behandling i embetets helseindustri inkluderte sterkt vanedannende medikamenter. Etter behandlingens opphør behøver pasienten fremdeles noe lindring og avvending. Farmasi-monopolet er for dyrt og alternativ dukker tilfeldigvis opp på gaten, på festen eller hos bekjente. Således henger det hvite, det grå og det sorte narkotika-marked sammen, helsetjenesten, farmasøyter og pushere. Villi sukket igjen. Valgets kval, tenkte han og tok en slurk av sitt legaliserte medikament.

Villi snudde seg dithen og møtte Jens sitt smilende ansikt. Ikke noe er som en pause ved vannhullet mellom jaktene, humret han. Villi ville helst ignorere og forlate ham. Men Ines ord var som en advarsel. Det er klart noe uærlig over denne lange arm som stadig rekker ut. Han oppførte seg ikke som noen lovens mann, men heller som en lovløs. De er to, vi er to, fortsatte Jens. Så forsvant du med dem begge. Det må jeg si, sa han og tømte glasset. Han viftet på kelneren og sa to av det samme. Er det virkelig blitt så uregulert i politiet, eller har han fritid og simpelthen bruker av privat kontoen, eller er det et helt annet prosjekt på gang? Villi kunne ikke begripe det og konkluderte

igjen, - hold dem enda nærmere. Hva har du, som jeg ikke har, spurte Jens med et smil. Hva vil du egentlig ha, tenkte Villi.

Jeg er visst ikke helt som det synes, sa Villi. er vi vel? Jens tok hintet og nikket sakte. Du vet antagelig at det skjer langt mere her i grenseland enn turist-flommen viser. Villi ventet på fortsettelsen. Det holder ikke å være splittet og kneblet i internasjonal kriminalitet. Han tok en slurk og ventet litt. Det holder heller ikke å spille fotball på bortebane imot rugby-lag. Han møtte Villi sine øyne. Og alle de stakkars brikker som blir dratt inn i det kaos, trekk for trekk, ender til sist i situasjoner og handlinger de aldri ville gjort. Aldri ville gjort om de ikke ble tvunget til det. Han tømte glasset og erkjente, jeg har visst sagt litt for mye. Men pass nå på, plutselig er man i en helt annen situasjon og et helt annet sted. Så reiste han seg og gikk. Villi ble sittende, for det var ikke så mye annet å gjøre.

Gunn satte seg umerkelig på den ledige barkrakken. Men Villi reagerte da hennes gjenkjennelige stemme sa, takk. Han livnet til. Hei du, har dere det godt. Gunn nikket. Ja, Ine sover endelig godt omsider. Hun trakk på det. Det var antagelig noe som tynget henne allikevel. Kan vi gå et mere privat sted? Som din lugar, for eksempel. Villi reiste seg med det samme og gikk bak henne opp til det øvre dekk. Hun låste dem inn. Der lå Ine på sengen og hvilte. Lugaren så heldigvis ut til å være helt i orden. Det var noen rester etter et måltid, men ellers var det helt ryddig. Det er noe mere jeg blir nødt til å fortelle deg, sa hun alvorlig. Jeg håper du kan være diskret og fortrolig, la hun spørrende til. Villi nikket.

Gunn sa, vi har fått et problem som vi ikke finner ut av. Ta det med ro, vi skal ikke spørre om noe mere. Men vi kan kanskje få bruk for et vitne. Villi prøvde å skjule sitt ubehag, men tenkte at det nok var langt mere besværlig for dem enn ham. Dessuten så hadde han for lengst en anelse om hva det var. Villi kremtet og sa, før du fortsetter må jeg si at jeg er ikke den innflytelsesrike person som dere kanskje tror. Mine hender er bundet. Gunn brydde seg ikke om det. Uansett, så stoler vi på deg. Vel, du er det beste vi har akkurat nå. Vil du høre? Villi nikket. Den bag der borte, sa hun og pekte. Den er full av ulovlige stoffer. Vi er i en tvangssituasjon med høy risiko. Hvis vi ikke tar den i land så skjer noe forferdelig. Hvis vi gjør det, blir vi antagelig tatt i tollen og blir arrestert. Hvis ikke, har mafiaen en utpressing hvor vi må gjøre enda mere. Til sist går det selvfølgelig fatalt galt.

Villi kunne godt se deres problem. Men hva i all verden kan han gjøre med det? Vi skal nok selv finde ut av det. Men jeg vil bare at du husker denne lille samtale. Ja, det kan jeg i hvert fall forsikre at jeg husker. Han tenkte langt mere enn han ønsket. Han så for seg de forskjellige situasjoner pikene kunne havne i: klaustrofobi i fengsel, seksuell utpressing, og ruin av deres bekjente. La den bag stå her, hvis dere ikke vil ta den med, sa han tydelig.

Ine var visst ikke helt i søvne og sa litt sløvt, kom hit. Litt nølende satte han seg på sengekanten ved siden av henne. Hva ønsker du helst med deg selv? Villis tanker for igjennom hodet og minner om karaoke-aftenen la seg fremst. Synge. Synge? Gunn brast ut i en forløsende latter. Det kan du da, fortsatte Ine, når du tør. Hun trakk ånden dypt og kikket opp igjen. Se her, sa hun og møtte hans blick. Ikke stritt imot. Hun strøk han over pannen en stund. Du skal bare se deg selv dypt i øynene i et speil og si Kvasir. Etter hans rette reaksjon sa hun, sov. Villi husket ikke noe mer.

Dagen etter våknet Villi opp i lugaren under bildekket. Høyttaleren sa de vanlige fraser om at skipet snart la til Oslo havn og det var frokost på alle bauer og kanter. Noe var til og med nedsatt 50% fra dobbelt pris. Det var ikke interessant for ham. Men han ville gjerne si farvel til pikene og se om de hadde det godt. Villi banket på døren og sa sitt navn. Han slapp inn og møtte to velopplagte piker. Har dere det godt? Ja, har du? Vel, ja, antagelig, men jeg sluknet visst tidlig. Vi vil gjerne la baggen bli her, sa Gunn alvorlig. Villi sukket. Det er helt i orden. Jeg skal nok finne ut av det. Jeg tror godt nok at

Jens vil konfiskere den, ikke sant? Vel, ja, antagelig, mumlet Gunn. Vi er bare ikke helt sikker på den fyren. Er han rød mafia? Er han politi? Eller er han kun seg selv? Uansett, vi vil ut.

Villi fulgte etter pikene mot utgangen så langt hans fotlenke tillot. Han ønsket ikke flere av de pinlige alarmer og holdt seg på sikker avstand. De snudde seg og så ham med et usikkert smil i det de rundet hjørnet. Så langt, så godt, tenkte han og ilte til rekkverket ved øvre dekk. Der kunne han se passasjerene som kom ut. Noen ble møtt av andre, noen tok transport og noen virret rundt for å slå i hjel den 4 timers tvungne landlov. Villi kikket utover Oslo by. Den var virkelig forandret. Men har de ikke funnet en byplanlegger enda, - etter verdenskrigen. Symptomatisk nok laves det bygg som ser ut til å oversvømmes eller å rase sammen eller et tårn som blir kaldt Styggen. De så man selvfølgelig allerede på tegnebordet. Det er som om noen alltid bevisst får rotet til noen gode tegninger. Som om noen alltid får lov til å sparke til sandlottet på stranden. Villi sukket. Man får det man sår.

Villi så at Ine kom ut på plassen alene. Hun virket opprørt. Hvorfor det? Villi kunne ikke vite at Gunn ble trukket inn til rød sone i tollens. Betygget og forsikrende åpnet hun sin bagasje som var helt fri for noe ulovlig. Men som vanlig, en vikarierende tolleren fisket opp en pose fra sin lomme og la den i bagasjen. Deretter ble Gunn høflig, men bestemt, ført ut på bakrommet. Der ventet noen svartkledde menn som angivelig skulle transportere henne til forhøret. Underveis gikk protester over til forhandlinger. Bilen fortsatte langt ut av sentrum og til en stikkvei fra Østmarka. Flerre politi-biler kom til. Kroppsvisiteringen ble grundig – alt for grundig – i nesten et helt døgn. Det var tross alt den beryktede K-torsdag.

Jens var hurtig innom lugaren til Villi. Han hadde fått en ekstra nøkkel via Mik. Villi var bare glad for at den belastende bagasje forsvant. Allikevel, minnene om den kunne aldri forsvinne. Heller ikke Ines nevrotiske anfall da hun så den sorte bil forsvinne. Ingen var der for noen av dem. Heller ikke denne gang – som vanlig - som aldri.